

maa sige: nu kan vi ikke køre sammen længere.

Den ærede Ordfører for Venstre siger: lad Kirken passe sit, og lad Staten passe sit. Ja, men det er netop det, vi gerne vil have ordnet i et saadant Udvalg; vi vil gerne have udredet, hvordan Forholdet skal være mellem Stat og Kirke. Hvis det derfor er det ærede Medlems og Venstres Mening, at de gerne vil have det saaledes, skal de slutte sig til Lovforslaget, saa skal de ikke gaa imod det. Det, Forslaget stræber hen imod, er netop, at Kirken faar sit og Staten sit; dette Udvalg skal sige: Her er Omraader, hvor Kirken maa have Bestemmelsesretten, og her er Omraader, hvor Staten maa have Bestemmelsesretten. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han udtalte, at det frie Arbejde indenfor Kirken, som jeg forstod, at Ministeren anerkendte, skulde have gode Kaar ogsaa i Fremtiden.

Naar den ærede Ordfører for Venstre talte om Ungdomsarbejder og den danske Kirke i Udlandet og alt saadant noget, ja, saa synes jeg rigtigt nok, at det er fuldstændig ved Siden af det, som Lovforslaget angaar. Jeg kan da heller ikke tro, at det ærede Medlem skulde kunne tænke paa, at et saadant Udvalg vilde søge at lægge Hindringer i Vejen for disse frivillige Arbejder.

Ud fra disse Betragtninger mener jeg, at det Udvalg, der her foreslaas nedsat, vil kunne naa til et Resultat, som ikke paa nogen Maade vil fratage Rigsdagen dens Ret til at tale om disse Spørgsmaal, men som kun kommer som en Henstilling til Rigsdagen — thi det maa vi jo altid huske paa, at saaledes er Forholdet. Men naar saa den ærede Ordfører for Venstre sagde, hvordan man skulde tænke sig, at et saadant Udvalg kunde komme til et Resultat, som vilde betyde noget overfor den danske Rigsdag, maa jeg ærligt sige, at det ærede Medlem har større profetiske Evner end jeg, og jeg tvivler paa, at Profetien er rigtig i dette Tilfælde. Det er der ikke noget, der tyder paa. Vi har dog saa tidt set, at der er nedsat Udvalg og Kommissioner, og vi kender dog godt, hvorledes Resultatet af saadanne Udvalgs eller Kommissioners Arbejde bliver fremlagt for Rigsdagen, nemlig i Form af Lovforslag vedrørende de Forhold, disse Kommissioner eller Udvalg har drøftet. Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at Kraften skulde komme indefra, og det er den, der skal skyde de nye Skud. Ja, men jeg forstaar ikke, hvorledes man kan tro, at der igennem det Arbejde, som et saadant Udvalg skulde foretage, kunde lægges Kirken og Kirkens indre Kraft

ingen Hindring i Vejen. Jeg synes derimod, at man maa kunne se, at hvis Forholdene bliver ved at være saaledes, som de nu er, vil der meget let fra Statens Side enten med Villie eller med Uvillie, maaske fremtvunget af de Forhold, vi lever under, kunne fremkomme Forhold, som netop vilde hindre Kirkens indre Liv og hindre Kirken i at skyde de Skud, som man mener kan føre til nyt Liv og ny Kraft for Kirken. Det er det, vi er bange for, og vi tror, at Forholdene i Øjeblikket er saadanne, at der kan naas til Enighed om en Ordning, skønt man maaske naar Enigheden ud fra forskellige Synspunkter. Men i dette Tilfælde vilde jeg i høj Grad anbefale, at man her i Tinget maatte kunne gaa til Nedsættelsen af et saadant Udvalg.

Gunnar Fog-Petersen: Efter at have hørt de forskellige Ordføreres Udtalelser og Synspunkter med Hensyn til denne Sag er jeg paa det rene med, at det i hvert Fald ikke er ud fra ensartede Motiver, man kan gaa sammen om Nedsættelsen af et kirkeligt Udvalg. Jeg har haft det Indtryk af nogle Udtalelser, der fremkom i Pressen ved den højtærede Ministers Tiltræden som Minister, at det var den højtærede Ministers Hensigt ikke at optræde som Reformator indenfor Kirken, ej heller at sætte sig i Spidsen for en ny Udvikling, hverken paa det ene eller det andet Omraade, men saa vidt muligt at administrere de bestaaende Love uden derved at fremkalde Konflikter. Nu har det imidlertid vist sig for Ministeren, at der er opstaaet dette, som opstaaer for enhver Minister, og som Ministeren i sin Tale i Folketinget har kaldt for „kedelige Spørgsmaal“. Der kan opkomme kedelige Spørgsmaal. Det er den Slags Ting, som sætter en Minister graa Haar i Hovedet, som forstyrrer den Ro, han gerne vil have i sin Administration, og tvinger ham til at tage Stilling i vanskelige Spørgsmaal; men at tage Stilling til vanskelige Spørgsmaal og træffe Afgørelse deri, det er just det, man har en Minister til.

Jeg opfatter det Lovforslag, der er forelagt os her, som et Forsøg fra den højtærede Ministers Side — ud fra det Fredsind, som karakteriserer den højtærede Minister — paa at skabe en Slags Karantæneanstalt for kedelige Spørgsmaal. Naar de kedelige Spørgsmaal melder sig og vil ind i den højtærede Ministers fredelige Rige, bliver de henvist til den Karantæneanstalt, som dette Udvalg er, og bliver interneret der paa kortere eller længere Tid, afgaar ved Døden derinde, hvis de er